

אברהם רוזנברג : חוף הלטאות

השעון המעורר טירטר כמנהגו וטירטורו הצורמני צבט באזני והעירני משנת הצהריים. החדר היה שרוי באפלולית רכה ורק חריגי אור מועטים שפלו מבעד לחרפי התריס ביתרו את הרצפה ונחו במחוצף לארכו של השטיח. שפתי עיני בכף ידי ומיצמצתי אל השעון המעורר. לוח־הספרות הבריק באפלולית באדישות אטומה שלאחר מעשה־קונדס מרושע.

השעה חמש.

הזותי עצמי אל החלון, התרוממתי נשען על מרפקי, ומשכתי בחבל התריס. ריבוע תכול־ורוד נפער תחתיו והגיר לחדר אור־ערביים רך וחמים. מן הקומה הרביעית נראה הרחוב שרוע על גבו כשהוא משתפל לים במתינות עצלתנית וטובל בו בקצות בהונותיו. "כבר קמת?" נשמע קול מאחרי. דינה עמדה בפתח. מחזיקה בידה האחת קעריית בצק ובשניה בוחשת בכף־עץ גדולה בעיסה הלבנה והדביקה. עור פניה היה אדום ומקומט ושערותיה הפרועות נפלו ברשול על חלוקה הדהה והמרוכב כתמי שמן ובצק. החלוק היה צר מכפי מידתה ונסגר אך בקושי על כרסה התפוחה שבלטה לפנים. היא דמתה לכוהנת־פולחן עתיקה שנקלעה בטעות לבית מן הישוב, מתוקן ומסודר כהלכה.

"מה זה היה לך?" שאלתי בקול צרוד מן השינה ובנעימת סלידה קלה.

"אני אופה עוגה, הערב יבואו אורחים", אמרה. היא הביטה בי כדי רגע קל והוסיפה: "לך לאמבטיה לרחוץ את הפנים". עכשיו הצטערתי על נעימת הסלידה שנתלוותה לקולי. דימיתי עצמי תפוח־פנים ופרוע־בלורית מן השינה.

"צילצלו מבית־החרושת", אמרה.

"מי?" שאלתי באדישות.

"המנהל. הוא צילצל לפני שעתיים", אמרה. "אבל לא רציתי להעיר אותך. ביקש שתבוא מיד, קרתה תקלה במכונה הגדולה".

"בני־ג'רסי?!" זרקתי כנגדה.

"כן, בני־ג'רסי", אמרה.

שיוריה האחרונים של השינה נתפוגגו כהרף־עין. "מדוע לא אמרת להם שהמכונת במוסך?" שאלתי, כשאני מזדקף בספה הרכה ומוריד רגלי אל השטיח.

"צילצלו גם מן המוסך, המכונת כבר מוכנה", אמרה.

"הני־ג'רסי המזופתת הזו! עולה לי על העצבים", הפטרתי בקול נזעם.

"אתה מוכרח לנסוע", אמרה.

הכעס הגואה השיר באחת את קליפתה של הנימוסיות המהוגנת.

"תופסת מקום של שלש מכונות ולא עושה כלום, המחורבנת הזו. פרזיטית!" זרקתי מרותח.

"אל תכעס, אריק", אמרה. חיזכה השליו צינן את רתיחתי. ישבתי כנגדה והיא שלחה אצבע לבנה ודביקה לקצה אפי.

"את מלכלכת אותי", נרתעתי לאחורי המיטה. היא רדפה אותי בכף-העץ הלבנה ואני ניתרתי מן המיטה ונמלטתי מקינטורה לאורך המסדרון ולאמבטיה. פתחתי את הברזים וקול סילוני המים הקולחים נתערבב בצחוקה המצטלצל מעבר לדלת. המים הצוננים זלפו על ראשי, זרמורידו לאורך הגוף והפיגו ממנו את הכבדות השקועה בכל אבריו. אחר סגרתי את הברזים ושפתי את גופי במגבת עבה. מרוצתו של הדם גברה והוא שטף בעורקים קצוב ומהיר. שפתי בכוח את חזי ובטני. שמנתי מעט בימים האחרונים. כרסה של דינה מתמלאת ומתעגלת. בלילות היא מתהפכת על משכבה חסרת-מנוחה. מה יולד לנו, בן או בת? שיהיה דומה לה. שקט ורך כמוה. לעולם אינה מרימה את קולה. תמיד שקטה וסלחנית. ההריון כיצר אותה. גם כשהיכרנו זה את זה לא היתה יפה. היה זה לפני שלש שנים, בלונדון. היה ערב סגריר, היא נכנסה למסעדה מתוך הגשם כטובע העולה מן הנהר. עמדה אצל הדלת מנטפת וכבדה ממים כמו עץ לאחר גשם שטיפות נושרות מעליו. אני תליתי את מעילה מעל האח והושבתיה בין הקירות הכבדים והכוסות המצלצלות. ריח התבשיל והטבק ועיגולי העשן הלבן. היא היתה קטנה ונבוכה כאדם העולה לראשונה ליבשה. הגשם לא פסק, וכשנפרדנו מתחת למטריה על מדרגות בנין השגרירות הסתננו בין טיפותיו צפירות של ספינות השטות בנהר ומגששות דרכן בערפל. שבוע קודם לכן באה ללונדון לעבוד בשגרירות. אני עמדתי בסיומה של השתלמות בהנדסת-מכונות. סמוך לסיומה נישאנו במשרד הקהילה היהודית, ולאחריה הנסיעה הנפלאה באניה היוונית, הטיוול ברודוס...

"אריק, הזדרו!" קולה בא מעבר לדלת כמעולם אחר. לבשתי בגדי ויצאתי למטבח. דינה עמדה אצל תנור-האפייה. חלוקה המרובב ועמידתה המגושמת העלו בי את זכרה של הניורג'רסי המקולקלת. היא נשאה אלי את עיניה.

"תחזור מהר", אמרה.

"אשתדל", אמרתי.

"אינני רוצה להישאר לבדי", אמרה.

"כן", הפטרתי ויצאתי לחדר-המדרגות.

באור השקיעה דמה הרחוב לדף מצויר שיצא מאלבום צבעוני. חשתי בצעידתי רעננות משפרת. המקלחת הצוננת נסכה באברי קלות נפלאה. בפינת הרחוב שיחקו ילדים בכדורגל ואני הסתערתי על הכדור הגדול, הקפצתי אותו על קצה נעלי ופרצתי עמו לתוך החבורה הצוהלת. הפעוטים נתלו עלי אשכולות-אשכולות ואני ניערתי אותם מכתפי, דילגתי מעל ספסל ציבורי ורצתי לאורך הפכיש. הניורג'רסי המקולקלת שקעה בזכרוני כמטיל מתכת בחבית שמן רכה ואני רציתי להיתלות על ענפי העצים, לשעוט כעיר פרוע ולהתחרות במכוניות הצופרות בכביש. פיפוייה הנסתר של הצעירות הקלילה שטף את שכבת שמני-הסיכה וחלודת המכוונות שצפדה בעורי ופרץ לפתע כסילון דם עז ולוהט. בכל תא מתאי גופי חשתי עצמי משוחרר.

פראי ומלא משובה. זה זמן רב לא הייתי כה קל ומרחף. היה זה בסיומה של סדרת הקיץ הארוכה בעג'רה. בדרכי צפונה באה רוחיים לקראתי. היא דיגדגה בפני, רטטה בנחירי כניחוח משפר וסימרה את חושי. אני באתי לגדוד וחמקתי ממנו מופה תזוית במכוניתו של הסמג"ד. דהרתי העירה, נטלתי עמי את אורה וטסנו משולהבים בכביש החוף. הגיפ הפתוח עף במהירות מטורפת ואנו היינו קלים ומרחפים כמותו, שטופי רוח ומסוחררי מהירות. אורה אהבה את הנסיעה הנפלאה ההיא, ואני אהבתי לראותה בכך. בחולצתה הדקה המרפרפת ברוח ובמכנסיה הקצרצרות היתה כאיילה. היא היפתה בידיה על רגליה החשופות והחטובות וקולה הצוהל התחרה בשאגת המנוע: "אריק, אתה עצום, עצום!" היכן היא ברגע זה, האם נשאר גופה חטוב כשהיה? האם אוהבת היא עדיין את המהירות המטרפת, על אף ההריון והלידה?

"שלום, מר גונן", קידמוני במוסך, "המכונית מוכנה".

"אפנס אליכם מחר ונעבור על החשבון", אמרתי.

"זה לא בוער", אמרו.

"אני ממחר לבית החרושת, קרתה תקלה לאחת המכונות", אמרתי.

"זה בסדר, זה בסדר, רק תמלא דלק בתחנת הדלק הראשונה", אמרו.

"אריק, להתראות מחר", אמרתי.

נכנסתי למכונית, התנעתי ויצאתי לכביש. נסעתי לאורך המדרכה, מבקש בעיני תחנת דלק ראשונה. המנוע זימזם בקצוב ובחלק ואני צותתי לו בהנאה כמאזין המצוות לתזמורת המנגנת באולם הקונצרטים. העפתי מבט בשעון הדלק. יש למלא את המיכל, הוא ריק לגמרי, שעון הדלק של הניו ג'רסי אינו פועל מאתמול בצהריים. אולי האחראי למשמרת אינו יודע על כך. בין כה וכה המכונה מתקלקלת לעתים קרובות ומשביתה את עבודת המחלקה כולה. יש להודיע לסוכן הראשי. מכונה חדשה כמעט, אולי הטיפול אינו נכון, הפעם לא אניח להם להפעילה עד שאבדוק אותה על כל קרביה. אפרק אותה לחלקים, אחזיק אותם בידיים עד שתעבוד כמו חדשה. היא תעבוד, היא תעבוד...

"אריק!" שמעתי קריאה מאחרי, ובבת אחת בלמתי והפניתי ראשי לאחור.

אשה בשמלה רחבה ובהילוץ טופף קרבה למכונית. באור האחרון צפו פניה בחלון המכונית.

"אורה!" נתמלטה מפי קריאת הפתעה. פתחתי לפניה את דלת המכונית והיא אספה פנימה את שמלתה וירדה על המושב הרך. רגע קל סקרנו זה את זה כשני מתאבקים הנפגשים בזירה לקרב גומלים, ואחר נטלתי את ידה ונענעתי בחזקה.

"לא ידעתי שאת כאן", אמרתי בחלוף ההפתעה וחשתי עצמי נרגש. ידה היתה חמה והיא לא משכתה מתוך ידי.

"אינני כאן, אני בבאר שבע", אמרה.

"באת לביקור?" שאלתי.

"ראובן נסע לחוף־לארץ לשבועיים. עד שיחזור אני נמצאת אצל אחותו יחד עם רון", אמרה.

"אף פעם לא ראיתי אותך", אמרתי, וחשבתי כי קולה לא נשתנה ונשאר רך וחם כשהיה.

"הוא כבר גדול, דומה לאביו", אמרה.

"לאן את הולכת? אוכל להסיעך במכונית", אמרתי.

היא צחקה: "אינך מכיר אותי? שכחת?"

"לשום מקום?" שאלתי.

"אהה", הימהמה, "אני מטיילת בעיר, לא הייתי כאן זמן רב, אני מתהלכת בה כבמקום חדש".

התנעתי את המכונית ונכנסתי לזרם התנועה כשאורה יושבת לצדי על המושב הרך והמרופד. שוטטנו ברחובות והיא הביטה כל העת החוצה. אורות־ניאון צבעוניים הועלו בחלונות־הראוה הסגוניים והציפו את המדרכות. היא בלעה במבטיה את המדרכות הגדושות ואת בתי־הקפה המתמלאים לעת ערב, שעברו לפנינו כבסרט נע, רועש, גרוש וצבעוני.

היא אהבה לשוטט. לעתים נטלה אותי עמה לטיוליה. שוטטנו במקומות שוממים, פעמים טבענו בחוליות, פעמים חצינו ואדיות חרבים, פעמים טיפסנו על הרים, מתנשמים ומתנשפים במעלה אל הפסגה. בלילות היינו שוכבים על גבינו זה אצל זה, מביטים בשמיים המכופפים ואובדים אי־שם בין הציר והעגלה. היא היתה נושאת בתרמילה מכבש־צמחים ושברי חרסים שליקטה בדרכים, ומעולם לא הניחה לי לשאתו. לטיול האחרון לא נטלה את תרמילה. אני באתי שרוף מן הסידרה ושיפור מריח ים שהלמני בדרך צפונה, ודהרתי עמה בגיפ הפתוח במכנסיים קצרצרות וברגליים שזופות. במהירות מסחררת טסנו בכביש־החוף, שערה התעופף, עיניה מיצמצו ברוח הנואקת, ותענוג הטיסה הפראית שנדלק בכל אבר מאבריי־גופה החטובים מילא את עיני עד כאב.

"אריק, לא השתנית כלל", אמרה אורה בהביטה לעברי.

"גם את לא", השבתי בהעיפי מבטי על שערה ופיה.

היא צחקה קלות: "אתה חושב כך?"

"אהה", הימהמתי, בחשבי על רגליה החטובות שנחו עתה מתחת לשמלתה הרחבה. עכשיו העפתי בה מבט נוסף והבחנתי במיצמוץ ההנאה שחלף בעיניה.

מבלי משים הגיעה המכונית למוצאה של העיר וכמאליה החליקה אל כביש־החוף. האפילה התגנבה חרש ושטחה על הכביש אדרת שחורה. הדלקתי את הפנסים ואלומות האור שטפו את הכביש הרץ לאחור כמבקשות לקרוע את חשכתו הפמוסה.

"זמן רב לא נפגשנו", אמרה.

"שלוש שנים", אמרתי בהביטי על הכביש הנגלה מחשפתו.

"אתה זוכר בדיוק?" שאלה.

"הנסיעה ההיא בכביש החוף והלילה בחוף אפולוניה", אמרתי. היא שתקה ואני חשבתי שהיא מהרהרת באותו לילה בחוף. זמן קצר לאחריו השתחררתי מהצבא והפלגתי ללונדון. קודם נסיעתי התראינו טופות פעמים אחדות ולאחריה באו כמה מכתבים שהפסקות ביניהם גדלו והלכו עד לאותו מכתב בו כתבה על ראובן. בימים ההם הרביתי להרהר באותו לילה באפולוניה ובמרוצת הזמן נתכסה אף הוא במעטה שיכחה, ואפולוניה שבה וצפה בזכרון בשעותיה הנדירות של הצעירות הפראית והחריפה.

"אריק, לאן אנו נוסעים?" שאלה.

שתקתי ומדדתי בעיני את הכביש.

"לאן אנו נוסעים?" שנתה. היא הביטה בי ואני סיננתי מבין שיני: "זה כביש החוף. אני רוצה לטוס. לטוס, אורה!"

היא קלטה במבטה את שפתי ההדוקות, גופי המתוח והדרוך על ההגה ורגלי הדורסת את דושת הדלק. המכונית הגבירה מהירותה ואצה על הכביש, מתפתלת וחורקת בגלגליה בין המכוניות שנעו על הכביש בצפיפות. ידיה ננעצו בריפוד המושב. היא מפחדת מן הטיסה, מן המהירות המשכרת. הרגל דרסה את הדוושה עד סופה. המכונית שאגה וטרפה את הכביש. שתהיה רוח! שתהיה רוח! ששערותיה תעופנה! (המכונות בבית-החרושת כבדות ומגושמות). שהמכונית תתרומם ותעוף!

"אריק, היוהר!" אמרה לפתע. היא אמרה היוהר. יש לה ילד מראובן. יש לה שמלה רחבה ולא מכנסיים. היא מפחדת להתמסר למהירות המטרופת. ליצר הפראי, עכשיו הכביש ריק. אני טס! טס! ממש!! שהרוח תפרוץ מן החלון ותרים את שמלתה. שרגליה תהיינה חשופות. שתכה בהן. שתכה בכוח. שתצהל. שתשיר. כמו פעם, פעם...

כמעט פרצה הרוח פנימה ובבת-אחת באה תפנית קלה ולאחריה שיירה של מכוניות. הן זחלו לפנים באטיות מרגיזה ואורותיהן האחוריים זהרו כגחליליות. המכונית בלמה מהירותה המנוע רטן קצר-רוח בקצה השיירה.

"אי-אפשר לעבור", אמרתי.

"שיירה שלמה", אמרה.

"בטח עד סיבוב הרצליה", אמרתי.

בסיבוב הרצליה פונות מכוניות אחדות למושבה ורבות אחרות בכביש המוליך לחוף-הים ולמלון אפדיה. הג'יפ ירד אז ליד אפדיה ונסע לאורך החוף צפונה לסינדא-עלי. הירח המלא באותו לילה ניצב על חוד צריחו של המסגד והשקיף משם על גבעות הכורכר ועל הים שלחש לרגליהן. האור היה לבן והפך את החול הדק לקמח. הקמח הרך הלבין באור הירח המלא, ואנו עמדנו יחפים במקום שהוא נפגש במים והופך ראי מבריק ומלוטש. הים שכב לצדו נינח ושקט. כשהוא שולח אליו פעם בפעם את כפות גליו המקציפים, חוזר והחלק חוזר והחלק. גופתינו נצמדו ונחו טבולים יחדיו בקמח. הקמח מילא אותנו בהמון גריסיו הזעירים ואנו גרסנו אותם בשינינו בקול חציצה דקה ולשנו במ את עורנו. שעה נתפור בקמח

ואני גיליתי אותה אט־אט מבעד לבגדיה כגלות פרי בשל מן הקליפה המכסה אותו. לבי פעם בחזקה וידי העמיקו בה כשרשים. הן טבלו בעורה וחתרו אל עורקי דמה המפפים. לזהות התדפקו על כל שעריה, שנמסו לאטם. היא שכבה גלויה בכל מטמוניה, באור הירח, ידיה נחו לצדדיה והקסם הענוג שעל פניה היה מתוק עד לכאב. אחר התרוממתי ונשאתיה בזרועותי אל המים החמים שרצדו ורחשו סביב גופינו הרטובים והמבריקים.

אחר, בשכבנו ערומים בתוך הקמת, ליחשה לי רכה ושקטה; "אריק, הבאת את המפוחית?"

קמתי מאצלה ופסעתי אל הגי'פ. נטלתי את המפוחית ושבתי אליה. שדיה נתנשמו עם הצלילים העולים ויורדים ורגליה נתארכו בהם ונפשטו לפנים מבטנה...

"איזו תנועה בכביש!" אמרה אורה.

"אי־אפשר לנסוע", אמרתי מאוכזב והצטערתי שאיני יכול לטוס ולפרוע את שערותיה.

"כולם לים?" שאלה אורה בראותה את השיירה פונה לכיוון החוף.

"הם לבתי־המלון. החוף מלא בתי־מלון חדשים", אמרתי.

עכשיו פנינו שמאלה ונסענו מאחרי השיירה המוארת בכביש המוליך אל החוף. סמוך לאפדיה פנינו לדרך־עפר.

"לים?" שאלה בקול אחר.

"לים!" עניתי בקול אחר.

המכונית ירדה בין צלעות הכורכר אל החוף. החוף היה חשוך ושומם ואנו נסענו לצדו של הים. פנסי המכונית האירו את קר־המים המעוקל ומקציף. הים נזדקר מן החשיכה כגוש ענק שחור ואימתני. אורה הביטה אל גבעות הכורכר כמבקשת בהן משהו להיאחו בו.

"עצור כאן, אריק", אמרה לפתע.

"זה לא שום מקום", אמרתי כשאני מקשיב לקול המנוע כלהלמות תופים עמומה.

"זה כאן, הנה הפתח של הוואדי", אמרה.

שנינו ידענו כי מעל לפתחו של הוואדי הנופל לים מזדקר צריחו של מסגד סידנא־עלי. עכשיו נחבא הוא במעבה האפילה. עצרתי את המכונית וכיביתי את הפנסים. בבת־אחת הוקפנו לילה שחור וסמיך. נהמת הים נתגלגלה אלינו ככדה ועמומה ומסתורית.

"הים סוער", אמרה.

"את חושבת?"

"תקשיב. הוא שואג כמטורף".

"מאוחר יותר יירגע".

"אתה חושב כך?"

"כן, עוד מעט יעלה גם הירח".

היא פתחה את הדלת ויצאה לחול. האפילה הסתירה אותה מעיני. השענתי ראשי על גלגל ההגה. אפשר שהיא נשענת על המכונית ומביטה אל גבעות הכורכר. היא מחכה לירח. הירחירתי. היא יודעת את טעמו. היא יודעת כי לאורו הדברים אחרים. לא אדחק את הקץ. יש לי פנאי. הרבה פנאי. לא אצא מן המכונית עד שיעלה הירח ויעמוד על צריחו של המסגד. לא אצא עד שהחול האפל יהפוך קמח. עד שהים ישקוט וישוב ללטף את החול. היא תחכה. היא אינה רוצה בכך אחרת. היא תבשיל אלי לאט-לאט. לא אשפוך את גרעיניה. היא עטופה קליפה בת שלש שנים. השמלה הרחבה. היא קנתה את השמלה בכספו של ראובן. כספו מכסה את גופה. היכן הוא נמצא? מדוע נסע והשאירה לבדה? יש לה בן ממנו והיא מתארכת אצל גיסתה. מי היא גיסתה? היא אוהבת אותה? היא קשורה לשם? היא רחוקה? היא תחזור. היא מוכרחה לחזור. לאט-לאט. עוד מעט יעלה הירח והיא תתקלף מקליפתה. יישאר הגלוי בלבד. בתוך הקמח. בתוך ידי. הגלוי...

"אריק, מה אתה חולם?" צהל קולה כנגדי. הרימותי ראשי מן ההגה.
 "המים נהדרים. חמים כמו אש". היא תקעה ראשה בחלון וריח ים רטוב נדף משערותיה.

"מה זה, את רטובה?" שאלתי תמה.

"טיפשון, הייתי במים", נצטלצל קולה בעליצות. "התרחצתי", צחקה וניערה את ידיה הרטובות לנגדי. טיפות זעירות ניתזו על פני ואני מחיתי אותן בכף-ידי. פתחתי את דלת המכונית וצלליתיה היבהבה לעיני. באפילה לא הבחנתי בתווי מערומיה. היא נראתה בעמידתה כאשה המעורטלת לבדיקה בחדרו של הרופא, שאין בעמידתה לא ערגה ואף לא ציפיה.

היא ניגשה אל מאחרי המכונית, נטלה את מלבושיה ונשאה אותם מקופלים אל מושב המכונית.

"מדוע אינך מתפשט?" שאלה בראותה בעמידתי הרפויה.

פשטתי את חולצתי והשלכתיה על כנף המכונית.

"מדוע אתה זורק כך את החולצה?" שאלה בקול יבש וקפדני.

נטלתי את החולצה וקיפלתיה בלא חשק כתלמיד פרוע המסדר מחברותיו במצנת אמו הקפדנית. מלבושיה היו מקופלים על המושב ואני הנחתי לידם את מלבושי כחנווני העורם על דלפקו קופסות שימורים אטומות. היא פסעה אל המים ואני נשרכת אחריה כסייח המובל בעל-כרחו לרחצה. הכל היה מסודר וקבוע כיומן-טיולים במשרד-נסיעות. המכונית היתה קבועה במקומה, צרורות הבגדים היו סדורים וקבועים על המושב, ואנו היינו מסודרים בהליכתנו לים הקבוע. אולי יבוא משהו ויהפוך את הכל. מוכרח לבוא משהו. עכשיו. שהירח יעלה עכשיו במערב. שתקום עכשיו סערה גדולה ותזרוק אותנו בכוח לחול. שגבעת הכורכר תתמוטט עכשיו ואנו נרוץ לראות את קיר-הרקיע נשבר ומתרוסק. שהיא תתחיל עכשיו לטבוע ואני אשא אותה כמציל אל החוף...

"המים נהדרים, אריק", צהלה.

עכשיו זה יבוא, חשבת. היא חוזרת. בתוך המים.
 "הם עולמיים!" השבתי נעתק־נשימה וחתרתי במים להתקרב אליה. אני אתיו עליה.
 היא תצלה. עיניה תמצצנה. פיה ייפשק ויסגר. ייפשק...
 "אל תתיו, אריק!" קראה.
 "תתיו גם את!" צהלתי.

"זה מפריע", פלטה מתנשמת, "אני רוצה לשחות. בבאר־שבע אין לנו ים. צריכים
 לנסוע לאשקלון. זה רחוק. זה קשה".

ידי המתיוה רפתה על המים. יצאתי מאוכזב מן המים ורגלי דישדשו בחול. מעל
 גבעות הכורכר נסתמנה פיסה בהירה. על רקע פאת השמיים המחווירה נסתמן
 חלושות צריח המסגד מעל קו־הרקיע כחוד כידון מאונך. חודו היה בודד ומיותם
 בין הגבעות. הרחק משמאלו טיפס בדל ירח כרות ומצולק כשיש המאמץ כוחותיו
 האחרונים. כרעתי דואב על החול החיור והבטתי בירח הנכה. הוא דידה על הגבעות
 כמבקש עזרה. לפני שלש שנים היה צעיר ומלא וְחֹק. הוא הקים אותנו או מן הקמה
 הרך והוליכנו חבוקים בין הגבעות והמים. באפולוניה נעצר ואנו נעצרנו עמו. היה
 שם נד־אבנים זקוף שהגביה מצחו העתיק מול המים, סלעי־ענק שנידרדרו מן ההר
 ונשארו חנוטים על בלימה, ובריכה רחבה שהגלים מתנפצים אל דפנותיה הסלעיים
 והופכים בתוכה אדנה שקטה, רוגעת ורדודה. בפתחה של הבריכה ניצב זקיף־סלע
 ענק שהמים היו מתרוממים בצלעותיו, קופצים־מבעבעים בחריציו וגולשים־מחליקים
 לאֶטם. באור הירח המלא הוקף הסלע טבעת־קצף לבנה ומרשרשת, מרצדת ומכסיפה
 בזהרוריה. המים הרחשים ביעבעו בקצף והפכו המוני־המוני לטאות דקות וגמישות.
 עמדנו אז ערומים על הסלע ולא שבענו מראות את לטאות־המים במשחקן. הן
 התארכו והתעגלו, התפתלו והתישרו, ובאור הלבן בהקו כסרטי־נייר מוכספים. נדמה
 היה כי הן צפופות בהמון, לוחשות ומתפללות, ואנו עמהן צמודים בגופותינו, נעים
 בקצב המים, מתעגלים ומתארכים, מתפתלים ומתישרים, שרים ומתפללים לאלוהי
 המים והאבן...

"אריק, מה אתה שורק?" שאלה אורה בעמדה מעלי רטובה ומנטפת.

"לא הרגשתי שאני שורק", עניתי בשאתי אליה את עיני. רגליה הבריקו באור. הן
 היו חטובות כמו אז, ממוגעות כפותיהן בחול אל השוקיים ולמעלה עד מבוא הירכיים
 המקומר.

היא התכופפה קמעה ואני ראיתי באור החיור את טיפות המים המבריקות שנספו
 משערה אל שדיה העגולים וגלשו ליד הפטמות אל הבטן ולמטה.

"שרקת שיר שהיית מנגן במפוחית", אמרה.

"שירים רבים הייתי מנגן במפוחית", אמרתי. היא שתקה והביטה אל הגבעות.
 עכשיו זה יבוא. היא תרד על החול לידי.

"מפוחית זה כלי נהדר", אמרה. היא כרעה לידי באֶספה אליה את רגליה. לבי פעם
 בחזקה.

"כבר המון זמן שלא שמעתי מפוחית", אמרה. משהו גאה בי ועמד לפרוץ. זה הולך ובא, זה הולך ובא.

"אורה", אמרתי, רועד כולי, "היית רוצה שהירח יזרוק הנה עכשיו מפוחית?" היא הרימה עיניה אל הירח. פניה נהרו. עכשיו מיצמצה בעיניה ופיה נפסק. "כן", ליחשה, "הייתי רוצה, הייתי מביאה אותה לרון במתנה. אני רוצה שהוא ינגן על מפוחית. תאר לעצמך, אנחנו נוסעים שלשתנו במכונית, ראובן נוהג ורון מנגן לנו בדרך. זה עצום! נכון?"

"זה עצום! נכון, אריק?" שנתה.

יאוש חילחל בתוכי. ביקשתי משהו להיאחז בו ועיני נתקלו במבטה החולמני השט עם הירח. רק לא זה. לא לאבד את הכוח, את היכולת להתפרץ, לסעור, לחוות שנית את שעות-החסד העמוקות, צעיר וחזק כמו אז.

בבת-אחת זינקתי ממקומי כחיל מכותר המזנק לקרב-היאוש האחרון. משכתי בורועה ועקרתיה מן החול.

"בואי, אורה!" התחלתי לרוץ כשאני מושכה אחרי כוח.

"אריק, מה אתך?" נבהלה. משכתי בכל כוחי. "לבריכה, אורה, לבריכה!" פלטתי מתנשם מן הריצה.

"מה קרה לך?" התחננה מאחור.

"לסלע הגדול, לסלע!" צעקתי.

"איזה סלע?" צעקה.

"באפולוניה, לסלע של הלטאות!" נודעקתי בכל גרוני.

היא נגררה אחרי, מתנשמת ומטה ליפול. לפתתי את זרועה בכוח ולא הרפיתי. לפתע כרעה על החול, נואקת ונטולת-נשימה. הרימותיה מן החול והמשכתי בריצה, נושאה בזרועותי. היא היתה מוטלת בזרועותי גונחת ועצומת-עיניים. "אתה מטורף", ליחשה מן המחנק, "מטורף". לפני נסתמנה צלליתו של נד-האבנים הזקוף באור החיור. הוא התרומם לרגלי המדרון שירד עד המים וניצב גבוה וגאה מול הים. סלעי-ענק התנשאו מן המים כחיות-ים אימתניות הזוקפות ראשן ופוערות לוען כלפי מעלה. עכשיו זה יבוא. נהמת הגלים הנשברים אל חומת הסלעים. הסלע הגדול בפתח הבריכה. טבעת-הקצף המרשרשת סביבו. הלטאות. הו, המוני הלטאות הלבנות והרוחשות. המון המים הנישא אל מקדש הסלע הגדול. פולחן-ליללה לאלוהי המים והאבן. הגילוי הישן הקם, החי את עצמו מחדש, המסתער בשנית, בשלישית, עד לאין סוף...

שאן הגלים נסוג ונבלע והפך המיה דקה. הבריכה נגלתה באור המועט. עמדתי מולה מתנשם מן הריצה ונושא את אורה בזרועותי. מראה היפה על פני כמפת אגרוף חדה. "אל-אלוהים", פלטתי נדהם, "מה עשו לה".

חלקת המים הרועעת והמכסיפה נעלמה כלא-היתה. הקרקעית האטומה נפערה כפצע פתוח. ציבירי חצץ וכלונסי פיגומים היו פזורים על הקרקע הקשה והיבשה. חומת הסלעים המקיפה אותה הוגבהה ויושרה ונחבשה חגורות בטון סרגליות. סמוך-סמוך

ניצב עמוד מאיים. פסעתי לקראתו כדורך על מסמרים. השלט הקבוע בו דקר את עיני כמדקרות סכין:

סכנה!
כאן בונים ; הכניסה אסורה ;
העברייני ייענש !

זרועותי רפו. אורה נשתחררה מהן והחליקה לקרקע. היא נשענה על העמוד ואני רצתי אל הסלע כאדם האץ להגיש עורה. משראיתיו האטתי צעדי וקרבותי אליו דומם כלארזנו של מת. הוא עמד על קרקעית הבריכה כעץ שנחשף מכל שרשיו. מכונת־הבטון הגדולה שעמדה לצדו דמתה לרובוט אימתני שהיכהו למוות. הלטאות הלבנות נעלמו כציפורים הנעלמות ממקום של קללה. ריח המלט עלה באפי כריח מוות. כרעתי לצדו מיואש ולחוץ מפאב. ידי נגעה בסלע המת וקפואה שבה אחור. משהו חם וצורב צף־עלה בגרוני, חמר והציף את הראש ונקווה בעיניים. מבעד למסך הרטוב שציעף את עיני ראיתי את אורה פוסעת לקראתי. היא נעמדה מעלי וטיפה אחת זלגה על פני, שהתה על קצה סנטרי, ונשרה על כף־רגלה. רגלה לא זעה והיא שתקה שעה ארוכה. כשפסקתי מרעוד הניחה ידה על ראשי.

“מה קרה לך, אריק?” שאלה.

“ל־א־כ־לום”, ענית.

“אתה כבר בסדר?” שאלה.

“זה בסדר, אורה, הכל עבר”, ענית בקול עצור והפתעתי ממידת הרוע שבקולי.

ידיה בחשו בשערותי.

“אתה יודע, אריק”, אמרה בהעיפה מבטה על חומת הסלעים הסגורה בטון, “הם עושים בחכמה. תהיה כאן בריכת־שחייה נהדרת. משהו יוצא־מן־הכלל”.

“אבל יקרה. צריכים להשקיע כאן הרבה חמרים”, אמרתי ביבש.

“לא בכל יום עושים בריכה כזו”, אמרה.

“אל תשכחי שגם דרך־הגישה לכאן אינה נוחה”, אמרתי וזכרתי את בית־החרושת ואת הוויכוחים המקצועיים במשרדי ההנהלה.

“יסללו כביש עד לכאן”, אמרה.

“זה התנאי הראשון לכדאיותה של הבריכה”, אמרתי.

“אינך חושב שהסלע הזה עלול להפריע?”

“לא, אפשר להפוך אותו למגדל־קפיצה טבעי”.

“לא חשבתי על כך, זה רעיון נהדר”.

לפתע נוכחתי שאנו ערומים ורגש־בושה הציפני. ביקשתי משהו לכסות את מערומי ולא ראיתי דבר. קמתי והתחלתי לצאת מן הבריכה מתחת לצלה של חומת הסלעים. אורה הבחינה בהתחמקותי והחלה לצחוק.

“טיפשון, אין כאן שומר, מה אתה מפחד?” קראה מלעגת.

“אנחנו צריכים לחזור”, הפטרתי ממרחק, מבויש, והחשתי הילוכי. צעדתי במהירות

כגנב החומק מעיניים בולשות. הגעתי למכונת, ניערתי את החול מגופי, נטלתי מלבושי מעם המושב, התלבשתי וסידרתי שערי אצל מראת המכונת, שהחזירה אור מועט מן הירח החסר. אורה הגיעה למכונת. לאחר שהותמה ניערה את שערותיה מן החול שדבק בהן וסגרה אותן במקלעת על ערפה. אחר לבשה את תחתוניה, וביקשה ממני שאסגור את כפתורי חזייתה ושמלתה הרחבה שהעלתה מעל ראשה. עשיתי בכפתוריה כמו מתקן מקלטי־ראדיו העושה באדישות בכפתורי מקלט פגום. נכנסתי למכונת והיא נכנסה אחרי וישבה לצדי על המושב. לחצתי על המתנע וקול חירחור עלה מקרבי המנוע. לחצתי בשנית והחירחור נשנה. הדלקתי את האור הפנימי והבטתי בשעון־הדלק.

"זה־רוה, המכונה נשארתי כאן", אמרתי.

אורה הביטה בי בדאגה. "מה קרה?" שאלה.

"אין דלק", עניתי. "שכחתי למלא כשיצאתי מן המוסך".

"אי־אפשר להשיג כאן דלק?" שאלה.

"זה מקום מת".

"מה נעשה?"

"גלך ברגל".

"מה המרחק לכביש?" שאלה.

"גלך למלון־השרון, זה לא רחוק, אפשר להשיג שם מונית".

יצאנו מן המכונת, נעלנו אותה בקפידה כאדם הנועל ביתו בצאתו לדרך רחוקה, והלכנו לאורך החוף. הים היה עכשיו שקט והירח החל לשקוע מאחוריו. האור התמעט והלך וערפל החל לעטות את החוף. פסענו בתוך אדי האוויר הלח לקראת אורות המלון שהבליחו בקלוש כמו ניצנוצי ספינה רחוקה בים מאבך.

"מדוע אין כאן כביש?" שאלה.

"יש כביש למעלה", עניתי.

"יהיו מוכרחים לסלול כביש עד לבריכה החדשה".

"אולי יורידו קיצור מלמעלה".

"זו תהיה בריכה מקסימה, אני אבוא אליה עם רון וראובן".

"גם אנחנו נבוא שלשתנו", אמרתי.

"מתי דינה תלד?" שאלה.

"בחודש הבא", עניתי.

היא שאלה על דינה ואני עניתי לה באריכות ולא חשתי כלל כיצד הגענו לרחבת המלון. ליד הכניסה חנתה מונית בודדת. הנהג נימנם על מושבו ליד ההגה ואנו פתחנו את דלת המונית וישבנו מאחור.

"מתי אתה נוסע?" שאלתי.

"עוד מעט", ענה הנהג מנומנם.

סרחון הטבק הזול וצחנת ריפוד המושבים שמילאו את המונית כמו הפיגו סופית

את ריח הלילה בים וטילטלוני בחזקה אל העיר הדחוסה ובית-החרושת המצחין והמחניק.

לאחר ציפיה קצרה יצאו מן המלון שלושה אנשים לבושים מקטרנים לבנים, ענבים עניבות-פרפר שחורות ונושאים בידיהם כלי-נגינה. הם דמו לכוהנים רחוקים בפולחן־אבל עצוב. הם נכנסו עם כליהם למונית וישבו בדומיה גמורה. הנהג זע על מקומו, שלח ידו אל פיו לכסות על פיהוקו, התניע את המנוע והמונית עקרה ממקומה. באור הצהוב שדלק במונית נראו השלושה במקטרניהם הלבנים כדמויות מעולם-רפאים.

הוצאתי את ארנקי וביקשתי לשלם לנהג.

"לא צריך", פלטה דמות שהרפיכה על ברפיה סקסופון מוארך. "אנחנו התזמורת של המלון".

"אתם מנגנים בכל ערב?" שאלה אורה.

"בכל ערב מנגנים ובכל ערב מובילים העירה זוג אחר החוזר מן החוף", אמר.

"מעניין", אמרה.

"עצוב", אמר. וכשם שהחל כך גם פסק, תיקן את הסקסופון על ברכיו ונצמד אליו מכונס בשתיקה, כשני רעיו שהחזיקו בכליהם בשתיקה גמורה.

המונית חצתה את ערפל הלילה לקראת גושיה האפלים של העיר הגדולה. באורותיה הצהובים ובדמויות-הרפאים שבתוכה נראתה כמפליגה ונבלעת במעמקי שאל.

בעיר ירדנו מן המונית ופסענו ברחוב החשוך הָדומם. הד הצעדים חזר מקירות הבתים האפלים והידהד ברחוב הריקני.

"אריק", אמרה אורה לפתע, "אתה אוהב את דינה?"

"כן", עניתי, "אני אוהב אותה".

"גם בחוף-הלטאות אהבת אותה?" שאלה.

"גם שם אהבתי אותה", אמרתי. מבטי גישש בפניה וחש בהם גבישים-גבישים של זרות. "אינך... אינך מבינה", מילמלתי, "אני... אני יצאתי לרחוב... ילדים שיחקו בכדורגל... על המדרכה... פתאום הכדור התגלגל אלי ואני הפצתי אותו... הם הביטו בי בצורה משונה כזו... נתלו עלי... הרגשתי שאני מאבד את זה..."

"אני מבינה, אריק", אמרה.

"לא, אינך מבינה את זה", מירמרתי.

"אני מצטערת, אריק, אני רוצה לעזור לך", אמרה.

"כבר עזרת לי", אמרתי.

"אתה בטוח?" שאלה.

"אני בטוח", אמרתי.

היא הביטה בי, ולפתע חשתי במלוא עצמתה של הזרות.

"אינך כועס עלי?" שאלה.

מעבר לאטימותה של הזרות החל משהו נגלה ומבהיר מאד בהתקרבותו.

"אינני כועס, אני בדרך הביתה", אמרתי.

כעבור רגע נפרדנו.

פסעתי ברחוב העמוק ומחשבתי היו פסיעות הנושאות אותי הביתה. עליתי לאָטי במדרגות ואהבתי את המחשבה שהמדרגות נושאות אותי הביתה. פתחתי את הדלת ואהבתי את המחשבה כי הדלת נפתחת הביתה. מן המטבח נדף ריח תבשיל חרוך ואהבתי את המחשבה שהתבשיל כֹּונס אותי הביתה. הוצאתי את העוגה החרוכה מתנור־האפייה, יצאתי מן המטבח, נכנסתי לחדר, ואהבתי את המחשבה שאני מעמיק הביתה. דינה היתה שרועה על גבה על הספה והחלוק המרובב בלט על כרסה התפוחה ואני קרבתי אט ואהבתי את הבית. הפשטתי אותה לאָטי מחלוקה המרובב והיא מיצמצה בעיניה ומילמלה משנתה: "אריק, הוא בועט בי, בפנים".

"כן, כן", לחשתי בעטפי אותה בחלוק־השינה שלה, "הוא מוכרח לבעוט, הוא מוכרח לחיות, הפעם היחידה הניתנת לו".

הרימותי אותה והיא מילמלה: "הם לא באו, האורחים".

"תישני, תישני, דינה", לחשתי בשאתי אותה אל מיטתה, "בא אליך אורח, בא".

השכבתי אותה בזהירות, כיסיתי אותה בשמיכתה הלבנה ונשקתיה על מצחה. אחר התרוממתי ונשענתי אל החלון. מאחת הדירות הסמוכות בקע טירטור צורמני של שעון מעורר. למטה, מן העצים שבחצר, החלה בוקעת צפצפת ציפרים דקה. מן הקומה הרביעית נראה הרחוב מנמנם באור השחר החיור, מחותל־אָד. משתפל לים ודבק בו בחוט דק של ערפל.